

τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα παρασύροντα τὰ λοιπὰ ἐλαφρὰ συντρίμματα, κατέλιπον ἀνέπαφον μόνον τὸ πολίτιμον μέταλλον ὅπερ ἔφερον. Συνεχῶς ἔβλεπε διαβαίνουσιν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ὡς νέφος ταχύ, τὴν σκιάν τινος πλοίου ὀλισθαίνοντος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἡ λεπτὴ πρασίνη χλόη καὶ τὰ λευκάζοντα χαλίκια ἀναμιγμένα μετὰ ποικιλοχρῶμων κογχυλίων, ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς ψάμμου, ἐφ' ἧς ἦσαν ἀτάκτως ἐγκατεσπαρμένα, μωσαϊκὸν ὅλως ἰδιόρρυθμον καὶ τερπνὸν τὴν θεάν.

Ὁ Βιλφρίδος ἀφαιρεθεὶς ἐκ τῆς τόσον ποικίλου καὶ μεγαλοπρεποῦς θέας ταύτης σχεδὸν εἶχε λησμονήσει τὸ μαγικὸν κάτοπτρον, ὅτε τυχαίως συνήντησαν αὐτὸ τὰ βλέμματά του καὶ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀναπαραστατικὴν τῶν ἐγκοσμίων δύναμιν αὐτοῦ περὶ ἧς τῷ εἶχεν εἰπεῖ ἡ νύμφη. Ἐτοποθετήθη ὅθεν ἀπέναντί του καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅλος προσοχῇ καὶ περιέργεια.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φίλε κ. Ἰγγλέση,

Ἐκπληρῶν τὴν ἐμὴν ὑπόσχεσιν, ἀποστέλλω πρὸς Ἰμᾶς τὰ κατωτέρω δύο ποιήματα χάριν τοῦ ἀξιολόγου Ἰμῶν περιοδικοῦ συγγράμματος. Τὸ πρῶτον τούτων τῶν ποιημάτων, ἀνήκον εἰς τὸν μέγαν τῆς Γερμανίας λυρικὸν καὶ δραματοουργόν, τὸν Schiller, καὶ καταλεγόμενον ἐν τῇ τάξει τῶν τῆς πρώτης περιόδου ποιημάτων αὐτοῦ, ἐπιγράφεται « ἡ Εὐτυχία καὶ ἡ Σοφία » (das Glück und die Weisheit), τὸ δ' ἕτερον, ἐπιγραφόμενον « ἡ ἀπώλεια τοῦ παιδίου », ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐμῆς ἀνεκδότου συλλογῆς.

Ὅλος ὑμέτερος

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΣΟΦΙΑ

Ἐρίσασα πρὸς φίλον τῆς ποτὲ ἡ Εὐτυχία,
πρὸς τὴν Σοφίαν προχωρεῖ
καὶ λέγει: « Ἐσο φίλη μου καὶ πλοῦτου ἀφθονία
εὐθὺς τοὺς κόλπους σου πληροῖ!

Ἐγὼ αὐτὸν ἐπροίκισα, ὡς μήτηρ, με ὠραίαν
περιουσίαν καὶ πολλήν,
ἀλλ' ἴδε, οὗτος πάντοτε ζητεῖ νὰ λάβῃ νέαν
καὶ μ' ὀνομάζει φειδωλήν.

Ἐλθέ λοιπὸν σύ, ἀδελφή, συνάψωμεν φιλίαν,
μὴ κοπιᾶζης ἀλγεινῶς.

* Ἐχω ἀπείρους θησαυροὺς καὶ πᾶσαν εὐπορίαν
θ' ἀπολαμβάνωμεν κοινῶς. »

Ἄλλ' ἡ Σοφία μειδιᾶ καὶ τὸν θερμὸν ἰδρῶτα
Ἐκ τοῦ προσώπου ἀφαιρεῖ:

Ὁ φίλος σου αὐτοκτονεῖ, ὅς εἰς αὐτὸν τὰ πρῶτα
τί πρὸς ἐμὲ οἱ θησαυροί; »

Ἡ ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Μικρὸν παιδίον ἔτρεφεν ἐντὸς μικροῦ κλωβίου
ἀκανθυλλίδα ζωηράν
καὶ ἀπετέλει τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο τοῦ παιδίου
τὴν εὐτυχίαν καὶ χαράν.

Πρῶτ' καὶ βράδῳ ἤρχετο τὴν φίλην του νὰ βλέπῃ,
φαιδρὸν τῇ ἔρριπτε τροφὰς
καὶ ἔξαλλον διήκουε τὰ εὐμελῆ τῆς ἐπι
καὶ τὰς ἐντέχνους τῆς στοφᾶς.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν ὕπνον του ἤκούετο πολλάκις
μὲ τὸ πτηνὸν νὰ ὀμιλῇ:
« Πτηνὸν μου, πόσον σ' ἀγαπῶ! », τῷ ἔλεγε συχνάκις,
« Μὲ ἀγαπᾶς καὶ σὺ πολὺ; »

* Ἄλλ' ἔτυχέ ποτε ὁ παῖς νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κῆπον
μὲ τὸ κλωβίον τὸ μικρὸν,
ἵνα ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸ ἀπὸ πηγῶν ἀρρύπων
ὑδωρ γλυκὺ καὶ καθαρὸν.

Αἰφνης ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος πατρός του
μακρὰν φωνάζοντος αὐτὸν
καὶ καταλείπει παρευθὺς ἐκ τῆς μικρᾶς χειρός του
τὸ πῶμα ὕδατος μεστόν.

Καὶ τρέχει ὁ ταλαίπωρος πρὸς τὴν φωνὴν ἐκείνην,
χωρὶς, πρὶν φύγῃ, νὰ σκεφθῇ
τὴν θύραν τοῦ κλωβίου του νὰ κλείσῃ τὴν ξυλίνην
ἐπιμελῶς μὴ ἀνοιχθῇ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἔρχεται καὶ πάλιν εἰς τοῦ κήπου
τὸ ἔδαφος τὸ ποθεινόν,
ἀλλ' ἔκπληκτος παρατηρεῖ μετ' ἄλγους περιλύπου,
φεῦ! τὸ κλωβίον του κενόν.

Εἰς δάκρυ ἀναλύεται καὶ εἰς κλαυθμούς καὶ θρήνους
καὶ ἔρχεται εἰς τοὺς γονεῖς
καὶ ἀφηγεῖται τὸ δεινὸν τὸ μέγα εἰς ἐκείνους
μετὰ περιπαθοῦς φωνῆς.

« Σὺ πταίεις! », λέγει ὁ πατὴρ εἰς τὸ πτωχὸν παιδίον,
« Πῶς ἠδυνήθης νὰ δεχθῆς
τὸ μέγα τοῦτο ἄτοπον — ν' ἀνοιξῆς τὸ κλωβίον
καὶ ἔπειτα νὰ μακρυνθῆς! »

« Ἐγὼ », ἀπήντησεν αὐτὸ, « ἠθέλησα νὰ σπεύσω,
ὡς ἤκουσα νὰ με καλῆς
καὶ δὲν ἐπίστευον ποτὲ — πῶς ἦτο νὰ πιστεύσω; —
νὰ φύγῃ ἡ ἀκανθυλλίς. »